

7. Az ember természete

Az első emberpár Isten képére lett teremtve egyenlőséggel, hatalommal és szabadsággal, hogy gondolkodjon és cselekedjen. Bár teremtett szabad lény, a test, a lélek és a szellem oszthatatlan egysége, mégis Istentől függ az élet. Amikor ősszemeink nem engedelmességek Istennek, megtagadták Istentől való függőségüket és elvesztették Istentől kapott kiváltságukat. Isten képe a természetben, és a halál alattvalóivá lettek. Utódaik ezt a megromlott természetet és annak következményeit öröklék. Gyengeségekkel és bűnös hajlamokkal születtek. Isten megkötötte magát a földet Krisztusban, és Szentleke által a bűnbűnös halandós emberben helyreállítja alkotója képét. Isten dicsősége lett teremtve, és az őt hívott el, hogy szeressék Őt és egymást, és gondot rinyeztek. (1M 1:26-28; 2:7; Zsolt 8:4-8; ApCsel 17:24-28; 1M 3:3; Zsolt 51:5; Róm 5:12-17; 2Kor 5:19-20; Zsolt 51:10; 1Jn 4:7-8,11,20; 1M 2:15)

És ez mondta Isten: Teremtsek ember a mi képünkre és hasonlatosságunkra." Isten nem a szavával hálta a teremtése koronáját, hanem szeretettel lehajolt, hogy a föld porából formálja meg ezt az új teremtményt.

A föld legmesteribb szobrása sem formázhatott volna ilyen nemes lényt. Michelangelo talán képes lett volna kifogni az ajkát a kőből, de vajon mi lett volna az Isten által olyan gondosan, bonctani és élettani szempontból is megtervezett testtel, amelynek a feladatokat és a szerepeket egyaránt szem előtt tartotta?

A teljes forma elkészült, minden hajszál, szempilla és köröm a helyére került, de Isten még nem fejezte be a művét. Terve szerint az embernek nem kellett lennie, hanem azt akarta, hogy teremtménye éljen, gondolkodjon, alkosson, és dicsőségekben névelkedjen.

A Teremtő e nagyszerű forma felhagyva, észlelhette volna az őrrészei lehetne lehet. Így lőn az ember a legelső lény (2:7; v. 1:26). Isten tudta, hogy az embernek társra van szüksége, ezért alkotott mellé őt, a "bocsátott" és amikor a földet elaludt, egyik kivett oldalból megteremtette az asszonyt (1M 2:18-21). Ez Teremtő tehát Isten az embert az ő képére, Isten képe teremtő őt: férfi és asszony. Teremtő (1:27) Majd megadta őket, és így születtek: "Szaporodjatok és sokasodjatok, és teljessétek be a földet, és hajtsátok birodalmatokat alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a föld minden élő állatán" (1M 1:28). Isten sokkal pompásabb kerti otthont adott a földnek és a földnek, mint amelyet ma bírhatunk. A földet, a szőlőket, a virágokat, a dombokat és a völgyeket mind maga a Mester dőltette fel. Volt ott kő és fém, és az élet fűje és a jó és a gonosz tudásának fűje. Isten megengedte a földnek és a földnek, hogy szabadon egyenek minden fűből és gyümölcsből - kivéve a jó és a gonosz tudásának fűjét (1M 2:8-9, 17).

És így tette fel Isten a teremtmény műveire a koronát. És így mondta Isten, hogy minden, amit teremtett vala, jó volt, igen jó. (1:31)

Á

Az ember eredete

Ma sokan abban hisznek, hogy az ember az Őjllati Őlet alacsonyabb rendű formájiból alakult ki olyan természetes folyamat következtében, amely több milliórd évig tartott, ám ezt az elképzelést nem lehet Ásszhangba hozni a Bibliájeljegyzésével. Az ember természetével kapcsolatos bibliai nézet döntő fontosságú eleme az ember visszafejlődés.

Isten teremtette az embert. Az emberi faj eredete az Istenség tanácskozásához vezethető vissza. "Teremtünk ember (1Máz 1:26) - szót Isten. A többes szám itt a Szentháromságra - az Atya Istenre, a Fió Istenre és a Szentlélek Istenre - vonatkozik (lásd e könyv 2. fejezetét). Isten tehát határozott cállal fogott az első ember teremtéséhez (1Máz 1:27).

A föld porából teremtve. Isten az embert "a földnek porából" (1Máz 2:7) teremtette; nem más Őletformákat hozott létre, mint például a víz vagy szárazföldi állatokat, hanem a korábban már létező anyagot használta fel. Amikor megformálta az ember minden szervét, és a megfelelő helyre tette azokat, csak akkor lehelt bele az Őletnek lehelte ami az embert élő szellemülte.

Isten képzőre teremtve. Isten minden állatot - halat, madarat, csőszmájst, rovar, emlőt stb. - "neme szerint" teremt (1Máz 1:21, 24-25). Minden egyes állatfajnak megvolt a saját jellegzetes formája és képzőge, hogy utódokat hozhatott. Az embert viszont Isten a saját képzőre, nem pedig az állatvilág mintáján teremtette. "Teremtünk embert mi képzőnkre és hasonlatosságunkra" (1Máz 1:26) - mondta Isten. Itt világos tervrészvonal látható az állatvilág és emberiség között. Lukács nemzeti tőblázatában egyszerűen, de határozottan kifejezi ezt a különbséget, ami az emberiség eredetéről. "Ez a dajm, ez pedig Isten." (Lk 3:38)

Az ember kiemelt helyzete. A teremtés csőcspontja az ember megteremtése volt. A mindenható Isten a képzőre teremtett embert bázta meg a föld és minden állat gondozásával. L. Berkhof ezt mondja a dajmról: "Képtelenség és kivétel volt, hogy az Isten által rabzott természet és teremtményeket uralja, akarata és szándéka alá rendelje, azért, mind ő, mind egész ragyogás birodalma a mindenható Teremtő és a világgegyetem Urát magasztalja (1Máz 1:28; Zsolt 8:4-9)." [2]

Az emberiség egysége. Másztes első könyvnek nemzeti tőblázata azt mutatják, hogy az a dajm és a va utókövetkező nemzedékek sora mind az első pár leszármazottja volt. Az egész emberiség természete azonos ráraklívó vagy származástani egységet képez. Pál ezt mondta: "Az egész emberi nemzeti egységet egy vőrből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész szőnőn" (ApCsel 17:26).

Fajunk szerves egységnek további jeleit abban a bibliai áll-tásban látjuk, hogy a dajm vőtké bűnt és halált hozott mindenkire, az a dvaséget pedig Krisztus tette lehetővé mindenki számára (Róm 5:12, 19; 1Kor 15:21-22).

Az ember természetének egysége

Milyen részekből áll az ember? Vajon több, egymástól független résztevéből, testből, lélekből és szellemből?

Az Áclet lehelete. "Formálta vala az Ásr Isten az embert a földnek porából, Ács lehellett vala az ő orrába Ácletnek lehelete. Így lön az ember Ácölő Áclek." (1Máz 2:7)

Isten "az Ácletnek leheletét" lehelte Ádám Áclettelen testébe, ezzel Ácölvé tette a föld elemeit. Az Áclet lehelete "Mindenhatónak lehelete" (Jáb 33:4), ami Ácletet ad Ácletszikra. Az elektromos Áram szerepéhez hasonlíthatjuk; az Áram Ájthalad az elektromos káoszálók káálmból szerkezetén, Ács amikor bekapcsoljuk a szá-nes távát, a ná száke Áveglapot a szá-nek Ács a kápek Áktető eseményorávi vájtoztatja. Az elektromosság hangot Ács mozgácsol oda, ahol azelőtt semmi sem volt.

Az ember Ácölő Áclek. Mit vájtoztatott meg az Áclet lehelete? Amikor Isten megformájta az embert a földből, minden szerv megalkotta, a szá-vát, a tádejét, a vesjét, a máját, a lápát, az agyát stb. - az egész tákáltes volt, de Áclet az Áclet leheletét lehelte az Áclettelen anyagba, Ács "Ágy lön az ember Ácölő Áclek".

A Szentrájsban található káplet világs. A föld pora (a föld elemei) Ács az Áclet lehelete = Ácölőny vagy Ácölő Áclet elemeinek Ács az Áclet leheletének egységéből lett az Ácölőny vagy Ácölő Áclek.

Ez "az Ácölő Áclek" nemcsak az emberekben, hanem minden Ácölőnyben megvan. A Biblia szerint példájul Ácölő Áclet azokban az Ájllatokban, amelyek bementek Noáb bájrájába, Ács azokban is, amelyek nem mentek be (1Máz 7:15, 22).

1Máz 2:7-ben "Ácölő Ácleknek" vagy "Ácölőnynek" fordított háber szá a nefes chájáh. Ez a kifejezés nem kizárólag emberre vonatkozik, mert utal mág a vá-zíllatokra, a rovarokra, a császámászkra Ács a nagytestű szárazföldi Ájllatokra is (1Máz 1:20, 24; 2:19).

A nefes, amit "Ácölőnynek" vagy "Ácölőleknek" fordítanak, a nájfas szából ered, amelynek jelentése: "Ácölőlegezni". Az Ájszávetságban ennek gájrájg megfelelője a pszálhá. "Amennyiben a lehelet az Áclet legszembetűnőbb bizonyíték a nefes alapvetően Ácölő Ácnynek, szemálynak jeláli az embert." [3] Amikor a Biblia Ájllatokra vonatkozóan használja a kifejezést, mint példájul a teremtési tártánetben, akkor az Ájllatokat Isten Ájltal teremtett Ácölőnyekként mutatja be.

Fontos megjegyezni: a Biblia azt mondja, hogy az ember Ácölő Áclek lett. A teremtési tártánetben semmi sem utal arra, hogy az ember lelket kapott volna, olyasfajta káálmból egységet, ami a teremtéskor kapcsolódott volna Ájssze az emberi testtel.

Megoszthatatlan egység. Nem is tudjuk igazán felméri, milyen fontos a teremtési beszámoló az ember természetének helyes megértésével kapcsolatban. A Szentrájs egységes egésznek mutatja be az embert, hangsúlyozva szerves egységét. Akkor tehát hogyan kapcsolódik a szellem Ács a Áclek az ember természetéhez?

1. A Áclek jelentése a Bibliában. Ahogy máj korájban is említettük, az "szávetságban a "Ácölőny" a háber nevezetű.

fordítottja. 1Máz 2:7 az embert "léleknek" nevezi, miután a föld elemeiből formált fizikai testbe az élet lehelete került rá. "Hasonlóképpen, ha egy gyermek születik, az Istennek a "lélek" az élet egységét adja. Minden lélekben megvan az egyéniség, ami egyedülállóan szól hozzá. Ebből az okból használva, a nefes nem a személynél egy rész, hanem maga a személy, és sok esetben "embernek" vagy "embernek" fordítottja Bibliánkban (lásd 1Máz 14:21; 4Máz 5:6; 5Máz 10:22), vagy "magának" (3Máz 11:43; Ámós 46:2 stb.)."

Másrészt viszont az olyan kifejezések, mint "az én lelkem", "az én te lelked", "az én ő lelke" stb., általában a személynél helyettesítik (lásd 1Máz 12:13; 3Máz 11:43-44; 19:8; Jáz 23:11; Zsolt 3:3; Jer 37:9 stb.). Az angol King James fordítottja az "szellemekben 755-szer fordul elő nefes" 100-nál is több helyen "léleknek" mondja (1Máz 9:4-5; Jáz b 2:4, 6 stb.).

A nefes olykor vággyra, ká-vágyra vagy szenvedélyre utal (v. 5Máz 23:24; Préd 6:7). Utalhat még az érzelmek központjára (1Máz 34:3; Ámós 1:7 stb.), és időnként az ember akarati részét jelképezi. 4Máz 31:19-ben a nefes megállít, és B-r 16:30-ban (fordítottjaiban: "én") meghal. 4Máz 5:2-ben (holt test) és 9:6-ban (holt ember) holttestre utal (v. 3Máz 19:28; 4Máz 9:7, 10).

A gőrg nyelv pszichés szó használata az "szellemekben" hasonló ahhoz, ahogy az "szellem" használja a nefes-életre és emberi életre egyaránt alkalmazza (Jel 16:3). A King James fordítottja 40-szer egyszerűen "léleknek" írja (Mt 6:25; 16:25 stb.). Bizonyos esetekben egyszerűen "embereket" jelent (lásd ApCsel 7:14; 27:37; Róm 13:1; 1Pt 3:20 stb.), másrészt pedig a személynél egyenlővé teszi (lásd Mt 12:18; 2Kor 12:15 stb.). Néha az érzelmekre (Mt 14:34; Lk 2:35), az érteleme (ApCsel 14:2; Fil 1:27) vagy a szellem (Ef 6:6) utal. [4]

A pszichés nem halhatatlan, hanem halandó (Jel 16:3). El lehet pusztítani (Mt 10:28).

A bibliai bizonyítékok arra utalnak, hogy a nefes és a pszichés időnként az egész személynél, másrészt pedig az emel mire, mint például az indulatokra, érzelmekre, ká-vágyokra és érzésekre utal. Ez azonban semmi esetre sem jelzi, hogy az ember kettőt a lélekből állna. A test és a lélek egyetlét létezik, egyetlét kettő elválaszthatatlan egységet. A lélek nem létezik a testtől elválasztva. Nincs olyan bibliai szó, ami arra utalna, hogy a lélek mint "tudatosan létező" rész, "lélek" a testet.

2. A szellem bibliai jelentése. M-g a léleknek fordított hber nefes szó jelentése egyéniség, személynél, az "szellemekben" szellemnek fordított hber szó, a ruah az egyéni lélethez "fontosságú" erőt adó szikrára utal. Embereket megleven-tő isteni erőt vagy léletvet jelöl.

A "ruah" 377-szer fordul elő az "szellemekben". A leggyakrabban szellemnek, szellemnek vagy leheletnek fordítottja (1Máz 8:1 stb.). Az életelő (B-r 15:19), a birtorság (Jáz 2:11), a felhborodás vagy a harag (B-r 8:3), a lelkiállapot (Ámós 54:6), a jellem (Ez 11:19) és az érzelmek központjának (1Sám 1:15) jelölésére is használható.

A leheletre vonatkozóan az emberi ruah és az állati ruah között nincs különbség (Préd 3:19). Az ember ruah-ja a

halál pillanatában elhagyja a testet (Zsolt 146:4), és visszatér Istenhez (Próvd 12:7; v. Jób 34:14). A ruah gyakran használatos Isten Lelkének jelölésére, mint például a 63:10-ben is. Az "szávetságban a ruah az emberre vonatkozóan soha nem jelent a fizikai testtől különálló, intelligens, örököszt."

A ruah szavetségi megfelelője a pneuma, ami a pneo, fűjni, lehelni igéből ered. A ruah-hoz hasonlóan, a pneuma sem hordoz olyan jelentést, ami az emberben a testtől függetlenül létező, tudatos szellemre utalna. Az "szávetságban" emberre vonatkozóan semmilyen értelemben sem utal ilyen gondolatra. Róm 8:15; 1Kor 4:21; 2Tim 1:7; 1Jn 4:6 és a hasonló szavetvekben a pneuma kedvet, magatartást vagy érzelmi állapotot jelöl. A személynévként kiegészítő fajtájának leírására is használja a Biblia, mint például a Gal 6:1; Róm 12:11 stb. A ruah-hoz hasonlóan a pneuma is visszatér az őshöz a halál pillanatában (Lk 23:46; ApCsel 7:59). A Szent-írásban, mint a ruah, a pneuma is jelöl Isten Lelkét (1Kor 2:11, 14; Ef 4:30; Zsid 2:4; 1Pt 1:12; 2Pt 1:21, stb.)."[5]

3. A test, a lélek és a szellem egysége. Milyen kapcsolat van a test, a lélek és a szellem között? Hogyan hat ez a kapcsolat az emberre?

a) Kettős egység. A Biblia egy egységet kezel az emberi természetet, és nem határozza meg a test, a lélek és a szellem viszonyát. Egyes esetekben a fogalmakat használja a lélek és a szellem szétválasztására, annyira, hogy mint általában látni fogjuk, a magyar fordítás nem kezeli a két szavet közötti különbséget. Mária írásában ezt olvashatjuk: "Magasztalja az én lelkem (psziché) az Urat, és árvendez az én lelkem (pneuma) az én megtartás Istenemben" (Mt 1:46-47). Jézus az egyik (psziché), más pedig a másik (pneuma) szavet használja, amikor az ember lelkéről és testéről beszél (Mt 10:28; 1Kor 7:34). Az előbbi az embernek az Istennel kapcsolatos magasabb rendű képességeit, az utóbbi a fizikai és érzelmi képességeit jelöli.

b) Hármasság. Van egy kivétel azzal az általános bibliai gyakorlattal szemben, amely az embert kettős egységként ábrázolja. Például, aki szavet a test és a lélek közötti egységről, beszél az ember hármasságáról is. A Károli fordítás sárelte visszaadni ezt a hármasságot. Az "ő protestáns fordítás" adja vissza: "Maga pedig a békesség Istene... őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes szavetben" (1Thessz 5:23). Ez a szakasz pedig azt a végülit fejezi ki, hogy az embernek e részei közül egy se maradjon ki a megszentelődés folyamatából.

Ebben az "szavetben" a lelket (pneuma) úgy kell értelmezni, mint az intelligencia magasabb elvét, amely keresztül Isten Lelke kapcsolatát teremt az emberrel (Róm 8:16). Az ember által formázódik Jézus Krisztus számára, hogy a Szentlélek megőjtés-tja az értelmét (Róm 12:1-2).

A másik szavet, amit a magyar "elmé"-nek fordít (psziché), az emberi természetnek azt az alsóbbrendű megnyilatkozását jelenti, amit a "szavet", a "szavet", az "indulat" szavet lehet a legpontosabban visszaadni. Az "szavetnek" ez a része is megszentelhető: amikor a Szentlélek szavet hozza az elmét Isten gondolataival, ez kihat az emberre is, akik között Isten ellen vitázóknak, most alárendelődnek akaratjainak."[6]

A test pedig, amit vagy a magasabb rendű, vagy az alacsonyabb rendű lélek irányít, az emberi természet fizikai valósága, a hős, a örökös és a csont.

Például felsorolása, lélek, ká-vájságok és test, egyáltalán nem esetleges. Amikor a lélek megszentelődik, az értelem is hatalma alá kerül, a megszentelt értelem pedig megszentelő hatással van a vágyakra és a ká-vájságokra is. Az az ember, akiben ez a megszentelődés lezajlik, nem fog visszaélni a testével, tehát fizikai egészségére is virágozni fog. A test olyan megszentelt eszközzé lesz, amivel a keresztyén szolgálhatja Urát és Megváltóját. Például egyértelműen az embertermészet egységének gondolatjából kiindulva szándékosan megszentelődésre az embert, rávilágítva, hogy az egészség egyen, a test és a lélek megszentelődése szakszerűsége a Krisztus második eljövételére történő eredményes felkészülésre.

c) Oszthatatlan egység. Tehát minden ember oszthatatlan egységet képez. A test, a lélek és a szellem az ember lelki, szellemi és fizikai erejének igen mély kapcsolatja. Ha az egyik területen valami fogyatékos van, az akadályt jelent a másikon is. A beteges, tisztátalan vagy zavarodott lélek, illetve elme gyengéti az ember érzelmi és fizikai egészségét is. Ez természetesen fordítva is igaz. A gyenge, beteges, szenvedő alkat általában kihat az érzelmi lelki egészségre is. Isten minden embert felelősségteljesen tett azért, hogy egészséges lényt és képességet a legjobb ájlat ezt jelenti a teremtők kincsénél. Lényeges része ez annak a folyamatnak, amelynek során az emberben újra kirajzolódik a Teremtő képe.

Az ember istenképe

A hatodik napon teremtett öltönyt Isten "ez az ő képe... teremtő" (1Mózes 1:27). Mit jelent az, hogy Isten a saját képet teremtette az embert?

Isten képe az hasonlatosságára teremtve. Gyakran felvetődik az a gondolat, hogy az ember erkölcsi és lelki nagyságát feltehetően Isten erkölcsi és lelki természetéből. Mivel azonban a Biblia tanítása szerint az ember a test, a lélek és szellem megoszthatatlan egységet képez, az ember testi tulajdonságainak is valamilyen formában Isten képe kell tükröznie. Isten tehát nem volna lélek? Hogyan hozhatnánk kapcsolatba egy lelket bármilyen formával vagy alakkal?

Ha gondosan megvizsgáljuk, mit tudunk az angyalokról, megálljtuk, hogy Istenhez hasonlóan lelki lények (Zsid 1:7, 14), mégis mindig emberi alakban jelennek meg (1Mózes 18:1-19:22; Dán 9:21; Lk 1:11-38; ApCsel 12:5-10). Lehetséges, hogy a lelki lényeknek "lelki test" van, alakkal és tulajdonságokkal (vö. 1Kor 15:44)?

A Biblia szándékosan arra, hogy néhány emberlétet Istenből valamit. Mózes, Áron, Nádáv, Abihu és a hetven nőn állta a Isten (2Mózes 24:9-11). Miután Isten a kezével befedte Mózeset, a prófétát megpillanthatta az előtte elvonulást Isten háta - ha nem is az arcát (2Mózes 33:20-23). Dánielnek az "átöletet bemutatás" látomásban mint a trónon ülő "regkor" jelent (Dán 7:9-10). A Biblia úgy ír Krisztusról, mint "északi képe a láthatatlan Istennek" (Kol1:15), és "ez az Ő valóságja" (Zsid 1:3). Ezek a szakaszok arra írtanak utalni, hogy Isten személynél, akinek személynél alakja van. Ez nem lehet meg bennünket, mert Isten az embert a saját képe teremtette.

Isten az embert kisebb tette az angyaloknál (Zsid 2:7) - ez utalás arra, hogy szellemi és lelki ajándékokkal halmozta el. Adámnak nem volt tapasztalata, nem látott a dolgok világát, és még nem fejlődött ki a jelleme, de Isten igaznak teremtette (Próv 7:29), ami az igaz erkölcsre való utalás. [7] Erkölcsileg Isten képe teremtve, igaz volt, és szent (vö. Ef 4:24), része a teremtés műveinek, amiről Isten kijelentette: "ezigen já" (1Mózes 1:31).

Mivel Isten az embert saját erkölcsi képére teremtette, lehetőséget adott neki arra, hogy Teremtője iránti szeretetét Áhísi hűségével bizonyítsa. Istenhez hasonlóan az ember is rendelkezett a világszerte kárpótlással, azzal, hogy az erkölcsi kárpótlásnak megfelelően szabadon gondolkozzon és cselekedjen. Így tehát szabadon szerethetett és engedelmessé lehetett, vagy viláshoz a bizalmatlanság és engedetlenség útját. Isten azért vállalta annak kockázatát, hogy teremtménye rosszul is dühíthessen, mert csak a szabad viláshoz jogával alakulhat ki az emberben olyan jellem, ami teljesen bemutatja a szeretet elvét, Isten ínyegét (1Jn 4:8). Az ember megteremtésével az volt a célja, hogy az ember az istenképesség legmagasabb fokára jusson: szeresse Istent teljes szívvel, teljes lelkével és teljes elmével, valamint szeresse a többi embert is úgy, mint önmagát (Mt 22:36-40).

Közösségben. "Nem jár az embernek egyedül lenni" (1Máz 2:18) - mondta Isten, és megteremtette a világot. Az Istentől hűrom személye a szeretet kapcsolatban alkot egyéget, az embert pedig a barátság és a hűségig közösség teremtette az Úr (1Máz 2:18). E kapcsolatban alkalmunk van egymással érteni. Igazán embernek lenni azt jelenti, hogy fontosnak tartjuk a kapcsolatokat. Az Isten országában uralkodás szszhang és járátot szerves része az, hogy Istenképességünknek ez a vetélete is kifejlődjön.

A környezeti sáfárai. "Monda Isten: Teremtünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjunk a halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön császár-mászár mindenféle állaton" (1Máz 1:26). Itt egyétt említ meg, hogy Isten az embert a saját képére és az alacsonyabb rendű teremtményeken való uralkodásra teremtette. Isten a saját képviselőket állította az embert az alacsonyabb rendű teremtmények fölé. Állatok nem tudják megérteni Isten uralmát, de képesek arra, hogy szeressék és szolgálják az embert.

Dávid az ember uralmára utalva kijelenti: "És raktad öt kezeid munkáin, mindent lájba alá vetted" (Zsolt 8:7). Az em kiemelt helyzete utalt arra a dicsőségre és megtiszteltetésre, amivel megkoronáztatott (Zsolt 8:6). Felelőse volt, hogy uralkodjon a világon felett, bemutatva, illetve a kárpótlás Isten áldásos uralmát a világegyetem felett. Tehát nem vagyunk a kárpótlás teremtésének áldozata, akik felett a környezeti erők uralkodnak. Ellenkezőleg! Isten azt akarja, hogy pozitív értekelés teremtésünk a környezeti formájával, kihasználva azokat a kárpótlás teremtéseket, amelyekbe jutunk, mint az Isten akaratának teljesítésére vonatkozó alkalmakat.

Itt találjuk meg a megoldást arra, miként javíthatjuk az emberi kapcsolatok világunkban, ahol minden felbomlik, darabjaira hull szét. Ezekben rejlik a viláshoz is, hogy mit lehet tenni a földi természeti erőforrások hiányzó kizárkálányolása, a levegő és a víz szennyezése ellen, ami egyre rontja az élet minőségét. Csak akkor lehetünk biztosak abban, hogy boldog, virágzó jövőt várunk, ha elfogadjuk az ember természetével kapcsolatos bibliai szemléletet.

Isten kárpótlása. Nekünk, embereknek Istenhez hasonlóan kell cselekednünk, mert a saját képére teremtett minket. Emberek vagyunk, így nem isteni, mégis minden lehetséges módon Alkotónkat kell bemutatnunk a kárpótlásunkban. A negyedik parancsot erre a kárpótlásra hivatkozik, kárpótlásunk kell Alkotónk példáját követve, hogy a hűt első hat napján dolgozzunk, a hetediket pedig megpihenünk (2Máz 20:8-11).

Feltétel halhatatlanság. Isten halhatatlannak teremtette öszleinket az engedelmesség feltételével. Szabadon odamehettek az élet felé, hiszen Isten ártatlanok életét szánt nekik. Halhatatlanságuk csak úgy kerülhet veszélybe, ha megszegik azt a parancsot, ami megtiltotta nekik, hogy a jár és a gonosz tudásának feljáról egyenek. Az engedetlenség kárpótlásának a halál (1Máz 2:17; v. 3:22).

Á

A bűneset

Ádám és Áva megszegte a tőrvenyt, no-ha Isten a saját kőpmására, tőkőletesnek teremtette, Ás tőkőletes helyezte őket. Hogyan kővetkezhetett be ez a radikális Ás rettenetes vőltözés?

A bűn eredete. Ha Isten tőkőletes vilőgot teremtett, akkor hogyan alakulhatott ki a bűn?

1. A bűn eredete Ás Isten. Vajon a teremtő Istentől származik a bűn is? A Szent-rás kijelenti, hogy Isten természetből adán szent (Ása 6:3), Ás nincs benne semmi igazságtalan. ÉCselekedete tőkőletes, mert minden Ája igazságos. Hűs Áges Isten, Ás nem csalárd; igaz Ás egyenes ő!" (5Máz 32:4). ÉTÁjvol legyen Istentől a gonoszság, Ás a Mindenható az Álnokság!" (Jáb 34:10) - jelenti ki a Szent-rás. ÉAz Isten gonoszsággal nem kő-sörthető, Ő maga senkit sem kő-sört" (Jak 1:13); gyűlőli a bűnt (Zsolt 5:5; 11:5). Isten teremtőse eredetileg Ézigen jás" volt (1Máz 1:31). Egyáltalán nem eredhet Istentől a bűn, mert Ő Ézrőrk Ádvősság szerzőjővő lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki" (Zsid 5:9 - Áj prot. ford.).

2. Akitől a bűn ered. Isten elejőt vehette volna a bűn kialakulásának, ha a vilőgegyetemet olyan robotokkal nőpeső-ti be, amelyek csak azt teszik, amire beprogramozták őket. Isten szeretete azonban száksőgesső tette, hogy olyan Iőnyeket teremtsen, akik Ánkőnt viszonzhatják szeretető. Mőrpedig erre a viszonzásra csak olyan Iőnyek kőpesek, akik rendelkeznek a vőlasztás szabadságával.

Amikor Isten megadta teremtőnyeknek ezt a szabadsőgot, vőllalnia kellett a kockőzati, hogy talán lesznek, akik elfordulnak tőle. Sajnálatos mődon bősőkesőg tőmadt Luciferben, a magas rangő angyalban (Ez 28:17; vő. 1Tim 3:6). Mő nem előgedett meg azzal, amit Isten kormőnyzəsi rendőben betőltőtt (vő. Jád 6), hanem Isten helyőnek elfoglalásra tőrekedett (Ása 14:12-14). E bukott angyal tőrsai kőzőtt az előgedetlensőg magőjt elhívte, igyekvő uralma alá vonni a vilőgegyetemet. Sokakat meg is nyert magőnak. Az ebből kővetkező mennyei hőborő azzal őrt vőg, hogy Lucifert - akit most Sőtőin, ellensőg nőven ismerőnk - kővetőivel egyőtt kiűztők a Mennyből (Jel 12:4, 7-9; Iő mőg a 8. fejezetet).

3. Az emberi bűn eredete. Sőtőin szőirdan eltőkőlte magőiban, mő sokat is rővesz arra, hogy csatlakozzanak az Isten uralma elleni Iőzadásához. Ettől mőg a Mennyből valő kiűzetőse sem tőntorő-totta el. Figyelme a nemrőg megteremtő ember felő irányult. Vajon hogyan tehető Ádámot Ás vővőit Iőzadásvő? Tőkőletes vilőgban őlte, Teremtőjő megadott nekik, amire csak száksőgő volt. Hogyan is vőlhatnőnak előgedetlennő Ás bizalmatlannő az irőnt, aki boldogsőgük forrása? Az első bűnről száő beszőmolő adja meg erre a kőrdőre a vőlaszt.

Sőtőin elhatőrozta, hogy vőratlanul tőmad az első emberpőrra. Áva egyszer a jő Ás a gonosz tudősa főjőnak kőze volt, amikor Sőtőin kő-győ formőjőban arrő kezdte faggatni, Isten valőban megtiltotta-e neki, hogy a főrő egyen. Áva elmondta, Isten figyelmeztette őket, hogy meghalnak, ha esznek a főrő. Sőtőin kőtsőgbe vonta az isteni tiltőst. ÉBizor nem haltok meg" -mondta. Felkeltette Áva kő-vőncsisőgőit, azt sejtette, hogy Isten valami csodőlatos, Áj őlmőnytól ak megfosztani őket, attő, hogy olyanok legyenek, mint Ő (1Máz 3:4-5). Ávőban azonnal győkeret vert a kőtely Isten szavőj illeően. Teljesen lenyűgőztők a győmőllcsben őllő-tőlag rejlő őriősi lehetősőgek. A kő-sőrtő rombolő munkőj

megszentelt elmájában. Most már nem Isten szavának, hanem Sátján szavának hitt. Attól kezdve úgy látta, hogy az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, az a ká-vájnatos az a fa a bűnűlcsestől". Ámva engedett a csábításnak, hogy Istenhez hasonlóságot akarjon válni, mert elároggedetlen volt a helyzetével. Ez szakaszta az őrt annak gyümölcséből, az az ada a vele levő fájának is, az az is evők." (1Máz 3:6)

Isten szava helyett saját árkászerveiben bázva, amva elszakította magát Istentől, kiemelt helyéről leesett, az bűnűlyedt. Az emberiség bukásait elsősorban az leginkább az jellemezte, hogy megingott Istenbe az szavába vetett hit. A hitelenség engedetlenséghez vezetett, aminek eredményeként Isten az az emberek kapcsolata megtört, az vág elszakadtak egymástól.

A bűn hatása. Milyen kázzvetlen az hosszú tájvő kázzvetkezményekkel járt a bűn? Hogyan hatott az emberi természet? Milyen lehetőségek vannak a bűn leküzdésének az az emberi természet javításának?

1. Kázzvetlen kázzvetkezmények. A bűn első kázzvetkezményeként megváltozott az emberi természet, az ez hatott az emberek kázzvettti, valamint az Isten az ember kázzvettti kapcsolatra is. Az ő, izgalmas, szemet megnyitó álmány csak szögyenörzetet keltett ádjmban az avában (1Máz 3:7). Nemhogy Istennel váltak volna egyenlővé, amit Sátján áhanem fálelem tájmadt bennük, az el akartak rejtőzni (1Máz 3:8-10).

Amikor Isten árdőre vonta ádmot az avát a bűnűkről, ahelyett, hogy bevallották volna vőtküket, megprábjlták másra hájrtani a felelősséget. Ez az asszony, akit mellőm adtál vala, ő ada nákem arról a fájra, úgy evőm" (1Máz 3:12) mondta ádm. Szavaival arra ált, hogy avva, sőt kázzvetve Isten is felelős a bűnűért. Ez egyértelműen mutatja, hogy rontotta meg a bűn ádm kapcsolatát a feleségével az Teremtőjével. Avva pedig a kágyt okolta (1Máz 3:13).

Az iszonyatos kázzvetkezmények arra világtanak rá, milyen súlyos volt tárványosságuk. Isten átkot mondott Sátján kázzvetőre, a kágyra, az arra átlte, hogy a porban császva májsson, árvkká emlőkeztetve a bűnesetre (3:14). Ágy szál Isten az asszonyhoz: Ez felette igen megsokasítom viselősséged fájaldalmait, fájaldalommal százsz magzatokat; az epekedet a te fárd után, ő pedig uralkodik terajtd" (1Máz 3:16). Mivel ádm nem Istenre, hanem a feleségére hallgatott, Isten megátkozta a fáldet, hogy az ember munkája tább aggodalommal az fájradsággal járjon. Ez átkozott legyen a fáld temiattad, fájradságos munkával álj belőle áletednek minden napjában. Táviset az bogáj teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fávőt. Orcád verőtkével egyed a te kenyeredet, máglen visszatársz a fáld mert abból vőttél" (1Máz 3:17-19).

Isten megerősítette, hogy tárvány vőltözhatatlan, az minden tárványosság az biztos halálhoz vezet: Ez Por vagy te porráj leszesz" (1Máz 3:19). Az átllet vőgrehajtásakor Isten a vőtkeseket kiüzte ádeni otthonukból. Attól kezdve az ember nem láphetett kázzvetlenül kapcsolatba vele (1Máz 3:8), az nem szakáthatott az álet fájjának gyümölcséből, mert nem kaphatott árvk áletet. Ágy lett ádm az avva halandósávj (1Máz 3:22).

2. A bűn jellege. Sok bibliaszöveg világosan kifejti, beleértve kázzvettti is a bűnesetről száz beszámolót, hogy a bűn erkázzvettti rossz, az annak kázzvetkezménye, hogy egy szabad erkázzvettti lány ágy dánt, megszegi Isten kinyilatkoztat

akaratajt (1Máz 3:1-6; Rám 1:18-22).

a) A bűn meghatározása. A bűn bibliai meghatározása: "Az, aki az őr tudna jót cselekedni, nem cselekszik, bűne az annak" (Jak 4:17); "Ami pedig hitből nincs, bűn az" (Rám 14:23). A bűn Istennek ártó megfogalmazása így hangzik: "Isten akarataival való bűn, ha figyelmen kívül hagyjuk, amit Isten kifejezetten elrendelt, vagy éppen azt tesszük, amit kifejezetten megtiltott." [8]

A bűnben nincs semlegesség. Krisztus kijelentette: "Az, aki velem nincsen, ellenem van" (Mt 12:30). Bűn, ha nem hiszünk az Ásban (Jn 16:9). A bűn teljes, mert Istennek az akaratát ellen. Kis az a nagy bűn elkövetőre egyaránt az Á hangzik el majd: "Bűnös". "Ha valaki az engem szembe fordít, az engem szembe fordít." (Jak 2:10)

b) Bűnös gondolatok, bűnös cselekedetek. Gyakran csak a tőrönyszegés valószínűsíti az Isten cselekedeteit mondják bűnnek. Krisztus azonban azt mondta, ha az ember haragszik valakire, a Törvény parancsolat 6. pontját szegi meg, azt, hogy "Ne árt!" (2Máz 20:13); a szívvel pedig a "Ne paráználkodj!" (2Máz 20:14) parancsolatba átközel. Ezért nemcsak a nyilvánvaló cselekedetekben megmutatkozó engedetlenség számít bűnnek, hanem a gondolatokban az a szívvel megfogalmazás is.

c) Bűnös bűntudat. A bűn bűntudatot kelt. A Biblia szemszögéből nézve a bűntudat arra utal, hogy bűntudatos szívvel arra aki bűnt követett el. Mivel pedig mindannyian bűnösök vagyunk, "az engem szembe fordít, az engem szembe fordít" (Rám 3:19)

Ha nem megfelelően kezeljük a bűntudatot, rombolja fizikai, szellemi, lelki képességeinket, végül pedig, ha nem tudjuk letenni, halálhoz vezet, mert "a bűn zsoldja halál" (Rám 6:23).

A bűntudat ellenszere a bűnbocsánat (Mt 6:12), aminek hatására tiszta lesz a lelkiismeretünk, az lelki békességget nyerünk. Isten ilyen bűnbocsánatot szeretne adni a bűnbűnösöknek. Krisztus kegyelemmel hárítja a bűntől megfáradt emberiséget. "Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket." (Mt 11:28)

d) A bűn szíkhelye. A bűn főszeke a Biblia szerint az, amit mi emberek nevezünk. A szívvel "az, ami minden emberben van" (Pál 4:23). Krisztus rámutatott, hogy az embert gondolatai szennyezik be, mert "a szívvel szírmaznak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráználkodások, lopások, hamis tanúbizonyítók, káromlások" (Mt 15:19). A szívvel az engem szembe fordít - az őrtelemre, az akaratra, az őrzelmekekre az a teste hat. Az emberi természet úgy jellemezhető, hogy romlott, lealacsonyodott, az engem szembe fordít bűnös, mert "az, aki szívvel minden gonosz az" (Jer 17:9).

3. A bűn hatása az emberiségre. Vannak, akik úgy gondolják, hogy a tiltott gyűlölet miatt kiszabott halálbüntetés a szigorú büntetés volt. De annak fényében, hogy a szívvel bűne milyen hatással volt az emberiségre, elképzeléseink lehetnek a tőrönyszegés valószínűsíti.

Adám Ás Á%va elsőszi lÁtt fia gyilkossÁgot kÁvetett el. UtÁdaik hamarosan megszegtÁk a házassÁgi kÁtelÁk s a tÁbbnejúsÁg gyakorlatÁival. A gonoszsÁg Ás az erőszak hamarosan betÁltÁtte az egÁsz FÁldet (1MÁz 4:8, 23; 6: 11-13). Mivel nem tÁrödtek Isten felszÁtÁsaival, hogy tÁrjenek meg, Ás Ájuljanak meg, Ágy csak nyolc ember menekÁlt meg a megtÁrÁsre nem hajlÁkat elpusztÁ-tÁ ÁzÁnvtól. Az emberisÁg vÁ-zÁzÁn utÁni tÁrtÁnelme kivÁttel - szomorÁ beszÁimolÁ az emberi termÁszetbúnÁssÁgÁból fakadÁ cselekedetekröl.

a) Az emberisÁg egyetemes búnÁssÁge. A tÁrtÁnelemböl kitúnik, hogy Adám leszÁrmazottainak is búnÁs a termÁs DÁvid ezt mondta imÁdsÁgÁban: "Egy Álő sem igaz elöttd" (Zsolt 143:2; vÁ. 14:3). "Nincsen ember, aki ne vÁtke." (1Kir 8:46) Salamon pedig ezt fogalmazta meg: "Ki mondhatná azt: megtisztÁ-tottam az Án szÁ-vemet, tiszta vagyok az Á búnÁmtól?" (PÁld 20:9) "Mert nincs egy igaz ember is a FÁldÁn, aki jÁt cselekednÁk, Ás nem vÁtkeznÁk." (PrÁ ÁszÁvetsÁg Áppen ilyen egyÁrtelműen jelenti ki, hogy "MindnyÁjan vÁtkeztek, Ás szúkÁllkÁdnek az Isten dicső nÁlkÁl" (RÁm 3:23), Ás "Ha azt mondjuk, hogy nincsen bún mibennÁnk, magunkat csaljuk meg, Ás igazsÁg nincsen mibennÁnk" (1Jn 1:8).

b) A búnÁssÁg ÁrtÁkletes vagy szerzett? PÁl kijelentette: "AdÁmban mindnyÁjan meghalnak" (1Kor 15:22). MÁsutt megjegyezte: "AnnakokÁrt, mikÁppen egy ember Álital jÁtt be a vilÁgra a bún, Ás a bún Álital a halÁl, Ás akÁp halÁl minden emberre elhatott, mivelhogy mindenk vÁtkeztek" (RÁm 5:12).

A szÁ-v romlottsÁga az egÁsz emberre hat. JÁb ilyen Ártelemben kiÁltott fel: "Ki adhat tisztÁt a tisztÁtalanbÁ? Senki (JÁb 14:4). "AmÁ, Án vÁtekben fogantattam, Ás bűnben melengetett engem az anyÁim" (Zsolt 51:7) - mondta DÁvid pedig megÁllapÁ-totta: "A test gondolata ellensÁgeskedÁs Isten ellen; minthogy az Isten tÁrvÁnyÁnek nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten elött" (RÁm 8:7-8). A megtÁrÁs elött a hívök "termÁszet szerint haragnak fiai" (Ef 2:3).

Noha májr gyermekkorunkban búnÁs magatartÁst alakÁ-tunk ki az utÁnzÁssal, az előbbi szÁvegek megerősÁ-tik, hogy alapvető búnÁssÁgÁnket ÁrtÁkÁjÁk. Az emberisÁg egyetemes búnÁssÁge azt bizonyÁ-tja, hogy termÁszet sze rosszra, Ás nem a jÁra hajlunk.

c) A búnÁs magatartÁs megsÁntetÁse. SikerÁl-e az embereknek eltÁvolÁ-tani a bűnt az ÁletÁkböl Ás a társadalombÁ?

Kudarca Á-tÁltetett minden prÁbÁlkozÁs, ami arra irÁnyul, hogy az ember a sajÁt erejÁból igazzÁ tegye az ÁletÁt. Krisztus szerint mindenki a bűn szolgÁja, aki májr kÁvetett el bűnt. E rabszolgÁgbÁl pedig csak isteni erő szabadÁ-that ki. De Krisztus bÁtorÁ-t: "Ha a FiÁ megszabadÁ-t titeket, valÁsÁggal szabadok lesztek" (Jn 8:36). Csak akkor vÁlhattok igazzÁj - mondta Krisztus -, ha "Án bennem maradtok", mert "ÁnÁlam nÁlkÁl semmit sem cselekedhettek" (Jn 15:4-6).

MÁg PÁl apostolnak sem sikerÁlt Áneréböl igaz Áletet Álnie. Ismerte Isten tÁrvÁnyÁnek tÁkÁletes mÁrcÁjÁc megfelelni annak. ErőfeszÁ-tÁseire gondolva ezt Á-rta: "Mert amit cselekszem, nem ismerem; mert nem azt má-velem, ami akarok, hanem amit gyúlÁllÁk, azt cselekszem." "Mert nem a jÁt cselekszem, amelyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok." Majd rámutatott, milyen hatÁst tett a bűn az ÁletÁre: "Ha pedig Án azt cselekszem, amit nem akarok, nem Án má-velem májr azt, hanem a bennem lakozÁ bűn." Kudarcai ellenÁre elismerÁssel adÁzott Isten csodÁlatos tÁrvÁnyÁnek, "Mert gyÁnyÁrkÁdÁm az Isten tÁrvÁnyÁben a belső ember szerint; de Ájtok e

tárványt az Ön tagjaimban, amely ellenkezik az elmám tárványával, és engem rabul át a bűn tárványának, az Ön tagjaimban. Á, Ön nyomorult ember! Kicsoda szabad-t meg engem e halálnak testéből?" (Róm 7:15, 19-20, 22)

Pál végül elismerte, hogy isteni erőre van szükség a győzelemhez. Krisztus által fellelő-tja a test szerinti ölelet elkezdődik a lelkek szerinti ölelete (Róm 7:25; 8:1).

Ez a lelkemben való ölelet Isten általak-tal ajándék. Isten kegyelme által győzelemre jutunk mi, akik holtak voltunk vétkeink és bűnünk miatt (Ef 2:1, 3, 8-10). A lelki ölelet annyira általak-tja az öleletet (Jn 1:13; 3:5), hogy teremtésről beszélhetünk. "Én a régi elmémet, a márt, a régi lettem minden." (2Kor 5:17) Az ölelet mégsem zárja elkérve-ésnek lehetőségét (1Jn 2:1).

4. A fejlődés az ember bukása. A teremtéstől kezdve Sőtín sokakat megzavart azzal, hogy gyengítette az emberis eredetéről és az ember bukásáról szent-régi beszímolba vetett hitet. A fejlődést az emberiség áztermenőzetnek mondhatnánk, oly özetnek, ami azon a feltételezésen alapszik, hogy az ölelet kialakulása a völetlen ke vezethető vissza, az emberek pedig hosszú fejlődési folyamat által az ölelet alacsonyabb rendű formájiból alakultak ki. Az erősebb tölele-ese folyamatban a fejlődés ötjén való névekedéssel örtök el jelenlegi állapotukat. Még nem á bennük fejlődés lehetőségek határait, tehát még mindig tart a fejlődésük.

A keresztények egyre nagyobb szímben fogadják el az isteni fejlődést, aminek lényege, hogy Isten a fejlődés felhasználásával hozta létre a máztes első kényve szerinti teremtést. Az isteni fejlődés képviselői nem szí szerinti fogadják el máztes első kényvet, hanem allegóriának vagy hitregnek tekintik.

a) Az emberrel és a fejlődéssel kapcsolatos bibliai özet. A teremtéstörténetet elfogadés keresztényeket az aggaszt hogy miképpen hat a fejlődés elmölete a keresztény hitre. James Orr a kervezőt árt: "Ma a kereszténységnek tantötelek ellen írinyulés, apránköt örekező tömadásokkal kell szembenöznie... hanem a világról alkotott, határoz megfogalmazott ha-mis özettel, ami állá-tálag tudományos alapokon nyugszik, és amit ágyesen öpätettek fel, vö meg, Áim alap gondolata a kereszténység rendszerének gyákerére söt le." [9]

A Biblia elutas-tja máztes első kényvetnek allegóriaköt vagy hitregkönt való magyarázatát. A Biblia á-rá 1Máz 1 fejezetöt való tártönelemnek mondják. Adám, Áva, a k-gy és Sőtín a nagy kézdelem drámájának tárt szereplője (Iásd Pröd 7:29; Mt 19:4-5; Jn 8:44; Róm 5:12, 18-19; 2Kor 11:3; 1Tim 2:14; Jel 12:9).

b) A Golgota és a fejlődés. A fejlődés minden formában és alakban ellentmond a kereszténység alapjainak. Leonardo Verduin állá-totta: "Én áz bukásról" szí tártönet helyöt a felemelkedésről szí tártönet foglalta el." [10] A k és a fejlődés szíges ellentöben áll egymással. Vagy az tártönt, hogy Isten a saját képre teremtette összále kéöb bűnbe estek, vagy nem. Ha nem ez tártönt, akkor mi örtelme annak, hogy keresztények legyünk? A fejlődés Golgota esemönye vonja a legmöllyrehatóbban kötsögebe. Ha nem tártönt meg a bukás, miört lenne szükség arra, hogy Krisztus meghaljon helyettük? A halál - nemcsak általánosságban vöve, hanem kifejezetten Krisztus örtük végillalt halála - azt hirdeti, hogy az emberiség helyzete nincs rendben. Magunkra hagyatva egyre möllyebre söllyednök, s vögül az emberi faj teljesen megsemmisölne.

Reményünk van, hogy abban van, aki a kereszten fűgött. Egyedül az Ő halála tárja elénk a teljesebb, jobb, soha végtelen nem örök lehetőséget. A Golgota azt hirdeti, hogy szükségünk van helyettesre, aki felszabadít minket.

c) A testet alkotás a fejlődés. A teremtés vagy fejlődés kérdéseire talán akkor találjuk meg legjobban a választ: emberiség teremtését a testet alkotásnál figyeljük. Isten teremtő munkáját végezte, amikor a második áldómot, Krisztust beléptette a történelembe. Ha Isten véghez tudta vinni ezt a páratlan csodát, akkor nem kérdéses volt megformázni az első áldómot is.

d) Nagykorú volt-e az ember? A fejlődés tanának hirdetői gyakran hivatkoznak a tudománynak az elmúlt századok során tapasztalható hihetetlenül nagyretű fejlődésére, amiben annak bizonyítékait látjuk, hogy az saját sorsának ura. A tudomány megadja neki mindazt, amire szükség van, így ha elég idő áll rendelkezésére fogja oldani a világszerte felmerülő problémákat.

Ennek ellenére a technika messiási szerepét egyre nagyobb féltéssel figyelik, mivel az sodorta bolygókat a pusztulás szélére. Az embernek egyáltalán nem sikerült leigéznie az uralma alatt tartania bűnös szavát. Ennek következtében a tudomány fejlődése csak még veszélyesebbé tette a világot.

A féltés a katasztrófák és a filozófusok egyre inkább óvatosan tekintik. Ma részen cseng a Sándor próféta szavai: "Az emberi szívben a féltés a remény." Járunk meg a világszerte napok óta reményünk nélkül (Jézus 7:6). Az ember világra már hanyatlak. Valakinek le kellett jönnie az emberiségnek, hogy megvédje azt, és a reményget adjon.

Reménység. Milyen nagy lett az emberiség romlása? A keresztnél emberek gyilkolták meg Teremtőjüket - ez a legszörnyűbb apagyilkosság! Isten mégsem hagyta reménytelenségben az embert!

Dávid arról gondolkodott el, milyen szerepet szánt Isten az embernek, amikor megteremtette. A zsoltáros először is lenyűgözötte a világegyetem rejtélyei, és akkor meglátta az emberiség igazi helyzetét. Az ember és Isten közötti kapcsolatát ezt mondta: "Kézzel tetted őt kisebbnek az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megaláztad őt! Ártó kezid munkáiban, mindent lájba alávetted" (Zsolt 8:6-7; Zsid 2:7).

A bukás dacára is megmaradt az emberi méltóság tudata. Az istenkegyelmű megőrülte, de nem elnyomta. Még mindig az ember az Isten képviselője a földön, noha elbukott, erkölcsében romlott, bűnös lett. Természetesen alacsonyabb rendű az isteni természetnél, mégis, azt a nemes tisztet kapta Istentől, hogy a földön a teremtett világ gazdái legyenek. Amikor Dávid ezt felismerte, a halála és a kegyelmű szava tárta ki belőle. "Mi Urunk, Istenünk, milyenséges a te neved az egész földön!" (Zsolt 8:10)

A kegyelem szavai

Az első emberpár bűnössé lett a tőről nyszegése miatt. Többé már nem képes ellenállni Sátánnak. Vajon megszabadulhat-e valahogy, vagy magára marad, hogy elpusztuljon? Van számára remény?

A bűnesetkor keltett szívettség. Mielőtt Isten átkot mondott az elbukott emberpár bűne felett, reményesget adott bemutatva a kegyelem szívettségét. "ÉzÉllenségeskedést szerzek keltetted és az asszony keltett, a te magod kelt az ő magva kelt; az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod" (1Máz 3:15) - mondta Isten.

Isten 1/4 zenete az őrt jelentett bitorlást, mert kifejtette, hogy noha Sátánnak sikerült az emberiséget gonosz bűnkörébe kerétnie, végül mágis legyőzött lesz. Megkeltetett a szívettség Isten és az emberiség között. Által Isten először vödöbástyát á-gát a bűnnel szemben. Gyűlöletet támaszt a kgy és az asszony - Sátán kelt Isten népe kelt. Ez megtéri az ember kapcsolatát Sátánnal, és utat nyit, hogy megőjtse kapcsolatát Istennel.

Avszadokon őt kellett tartania a háborúságnak Isten egyháza és Sátán kelt. A 1/4 zedelem Jézus Krisztus halálával őrt tetőfokára, mert ő a próféciaiban megnevezett asszony magva. Sátán vereséget szenvedett a Golgotai gonoszság atyja megmarta ugyan az asszony magvát, de végül vereséget szenvedett.

Mindazok, akik elfogadják az Isten által felajánlott kegyelmet, megismerik a bűnnel szembeni gyűlöletet. Áppen ez teszi őket sikeressé a Sátánnal folytatott csatájukban. Hit által ők is részesülnek a Megváltás Golgotai aratott diadaljában.

A teremtés előtt létrehozott szívettség. Isten nem a bűneset után hozta létre a kegyelem szívettségét. A Szent-rá mutat, a Szentháromság tagjai már a teremtés előtt kelttek egymással, hogy megmentik az emberiséget, ha bűnbe esne. Pál leírja, hogy Isten "ÉzÉbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét" (Ef 1:4-6 - Áj prot. ford.; v. 2:1-9) Krisztus engesztelő áldozatáért szíva Páter a keltetkezőt mondta: "ÉzÉki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapálása előtt..." (1Pt 1:20)

A szívettség megingathatatlan alapra, Isten á-gátre és fogadalmára épült (Zsid 6:17-18). Jézus Krisztus lett a szívettség keze (Zsid 7:22). Kezes az, aki magára vállalja valaki más adásait vagy keltettségét, ha az a személy nem tudja azt megfizetni. Krisztus kezessége tehát azt jelenti, amennyiben az emberiség bűnbe esik, ő vállalja a bűntétést helyettük. Megfizeti az ártat a megváltásukért, engesztelést szerez bűntetteikért, eleget tesz Isten megszegett törvénye keltésének. Egyetlen ember vagy angyal sem lett volna képes ezt a felelősséget magára vevőként Krisztus, a Teremtő, az emberiség képviselője, feje vállalhata e felelősséget (Róm 5:12-21; 1Kor 15:22).

Isten Fia nemcsak a szívettség keze, hanem ő a keltbenjárás és a végrehajtás is. Szerepének ezt az oldalát mutatja amikor testet általt Fiaként beszélt keltéséről. "ÉzÉzért szíllottam le a Mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elkéltt engem" (Jn 6:38; v. 5:30, 43) - mondta. Az Ájának az az akarata, hogy "ÉzÉmindaz, aki látja a Fiát, és hisz benne, Árték álete legyen; és Án feltámasszam azt az utolsó nap" (6:40). "ÉzÉ pedig az Árték álet - mondta -, hogy megismerjenek tégéd, az egyedül igaz Istent, és akit elkéltt, a Krisztust." (Jn 17:3) Szolgálata végén bizonyást tett arról, hogy az Áya akaratát hajtotta végre. "ÉzÉon dicsőített tégéd e Földön; elvégeztem a munkát, amelyet rám bztál, hogy végezzem azt." (Jn 17:4)

A keresztesen János teljesítette, amit megfogadott, hogy az emberiség kezesekeit Isten fel a szűrvetségekben. Amikor felkiáltott: "Éljen a kegyelem!" (Jn 19:30) - jelezte, hogy befejezte a kegyelem szűrvetségeit. Saját áldásával fizette meg a törvény megszegése miatt szűrvetségeit, és ezzel biztosította a bűntől megváltott emberek megváltását. Abban a pillanatban Krisztus a törvényre emelte a kegyelem szűrvetségeit. A bűntől megváltott emberek bűntől megváltottak Isten fiaivá válnak, ha hisznek Krisztus engesztelő áldásában, és így az áldásuk a kegyelem szűrvetségei által válnak.

A kegyelem szűrvetsége szemlélteti Istennek az emberiség iránti végtelen szeretetét. Ezt a szűrvetséget ugyan megteremtés előtt Isten hozta, de csak a bűnös utján mutatta be. Isten és az emberiség bizonyos értelemben ekkor találkozik.

A szűrvetség megőrzése. Sajnálatos módon az emberek az áldás előtt és után is elutasították a kegyelem szűrvetségeinek nagyszerű ajándékait (1Mózes 6:1-8; 11:1-9). Amikor Isten a szűrvetséget ajándékozta, ezt a bűntől megváltotta. Ismét megerősítette a megváltás áldását. "Éljen a kegyelem szűrvetsége, megengedem az áldás beszédnek." (1Mózes 22:18; Vt. 12:3; 18:18)

A Szentírás a bűntől megváltottak főként a szűrvetség feltételei iránti hűségükre világít rá. A bűntől megváltottak Istenben, és tulajdonképpen az őnagyságot (1Mózes 15:6). A szűrvetség megerősíti Isten törvényének tekintését. Az is megmutatja, hogy a bűntől megváltottak Isten kegyelme alapján részesülnek a szűrvetségi áldásban, ami az áldás engedelmségétől is függ (1Mózes 17:1; 26:5).

A bűntől megváltottak, hitre való tekintettel, ezt mondja a Biblia: "Éljen a kegyelem" (Róm 4:11). Ő az engedelmségben megmutatkozó hit által megigazulást Isten által elfogadott áldás (Róm 4:2-3; Jak 2:23-24). A kegyelem szűrvetsége nem írtja le a bűntől megváltottak áldásait a bűntől megváltottak számára, hanem csak azok akik követik a bűntől megváltottak hitre való áldását. "Éljen a kegyelem, azok az áldás fiai." (Gal 3:7) A Szentírás minden ember számára lehet az áldás szűrvetségi áldásait, aki eleget tesz ennek a feltételnek: "Éljen a kegyelem, Krisztus által a bűntől megváltottak magva vagytok, és így a kegyelem szerint a kegyelem szűrvetségei" (Gal 3:29). Isten oldaláról nézve a Szentírás megköveteli a szűrvetséget (amit az első szűrvetségek is neveznek) az áldással a kegyelmi szűrvetségek megőrzése volt (Zsid 9:1). Izrael azonban kiforgatta azt eredeti mivoltából, és cselekedetek alapján szűrvetséggé tette (Gal 4:22-31).

Az első szűrvetség. Későbbi ígehelyek beszélnék az első vagy jobb szűrvetségről. [11] Nem az áldás van ez így, mintha a szűrvetség megváltozott volna, hanem mert (1) Izrael hitetlensége miatt kegyelem szűrvetsége a kegyelem rendszerének alacsonyabb szintje; (2) kapcsolatba hozták Isten szeretetével János Krisztus testét a kegyelem szűrvetségében, halálában, feltámadásában és a kegyelem szűrvetségében megmutatkozó első kinyilatkoztatással (Vt. 8:13) (3) csak a keresztesen erősítette meg Krisztus a kegyelem szűrvetséget (Dán 9:27; Lk 22:20; Róm 15:8; Zsid 9:11-22). [12]

A kegyelem jelentőségű, amit a kegyelem szűrvetségei azoknak, akik elfogadják. Isten kegyelme által a bűntől megváltottak a kegyelem szűrvetségei felajánlja, hogy a Szentírás kegyelem szűrvetségei a kegyelem szűrvetségei, a bűntől megváltottak bűntől megváltottak pedig a kegyelem szűrvetségei kirajzolják a kegyelem szűrvetségeit (Jer 31:33). Az első szűrvetség és az áldás szűrvetsége tapasztalata által a hívő Krisztus igazságában és a hit által megigazulásban részesül.

A kegyelem megőrzésével az ember annyira átalakul, hogy a kegyelem győzelmét termi: "Éljen a kegyelem, a kegyelem szűrvetségei, a kegyelem szűrvetségei, a kegyelem szűrvetségei"

bűntudást, szűz-vesszőt, jászágót, húst, szeládságot, mártírketességet" (Gal 5:22). Krisztus átvázát kegyelmének erejével úgy lehet, ahogy Krisztus ált, nap mint nap árvendve azoknak a dolgoknak, amelyek kedvesek Istennek (Jn 8:29). Az elbukott emberiség egyetlen reménye az, ha elfogadja Isten hívését, hogy lépjen vele kapcsolatba a kegyelem szívében. A Jézus Krisztusba vetett hit által valóságig lehet számunkra ez a kapcsolat, ami biztosítja, hogy gyermekév fogad Isten, és Krisztussal együtt országát árvendve tesz.

Á

Lébjegyzet

Á

1.

Á

Az emberről szóló tananyagot használatos teológiai kifejezések az emberi család kördéseinek tárgyalásában. E fejtegetésben az ember nemcsak a fira vonatkozik, a nő kizárásával, hanem a tárgyalás megkínnyátése és folyamatossága érdekében a teológiai hagyományjal és jelentéssel állszhangban használatos ágy.

2.

Á

Berkhof, Systematic Theology; 183. oldal

3.

Â

â€žSoul" SDA Encyclopedia, javÃ-tott kiadÃs, 1361. oldal

4.

Â

â€žSoul" SDA Bible Dictionary, javÃ-tott kiadÃs, 1061. oldal

5.

Â

I. m., 1064. oldal

6.

Â

SDA Bible Commentary, javított kiadás, 7. kötet, 257. oldal

7.

Â

SDA Bible Commentary, javított kiadás, 3. kötet, 1090. oldal

8.

Â

„Sin, I” SDA Bible Dictionary, javított kiadás, 1042. oldal

9.

Â

James Orr, God's Image in Man (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1948), 34. oldal

10.

Â

Leonard Verduin, Somewhat Less than God: The Biblical View of Man (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1970), 69. oldal

11.

Á

Az ÁjszÁrvetsÁg IzrÁjel tapasztalatÁjt a SÁ-nai-hegyi rÁcgi szÁrvetsÁggel hozza kapcsolatba (Gal 4:24â€“25). A SÁ-nai Isten megÁjÁ-totta ÁrvÁk kegyelmi szÁrvetsÁgÁt szabaddÁj tett nÁpÁvel (1KrÁn 16:14â€“17; Zsolt 105:8â€“11; Gal 3:12). MegÁgÁrte nekik: â€žMostan azÁrt, ha figyelmesen hallgattok szavamra, Ás megtartÁjtok az Án szÁrvetsÁgemet, Ág lesztek nÁkem valamennyi nÁp kÁjt az enyÁim; mert enyÁm az egÁsz FÁld. Ás lesztek ti nÁkem papok birodalmában, mint "szent nÁp" (2MÁz 19:5â€“6; vÁ. 1MÁz 17:7, 9, 19). A szÁrvetsÁget a hit Általi megigazolÁsra alapozta (RÁm 10:6â€“8; 30:11â€“14), Ás azt akarta, hogy a tÁrvÁny a szÁ-vÁkbe legyen Á-rva (5MÁz 6:4â€“6; 30:14).

Mindig fennÁll annak veszÁlye, hogy a hívök a cselekedetek Általi ÁdvÁssÁg rendszerÁvÁ alacsonyÁ-tjÁk le a kegyelmi szÁrvetsÁgÁt. A rÁcgi szÁrvetsÁg pÁldÁjÁkÁnt hasznÁlta fel PÁl apostol ÁbrahÁm esetÁt, amikor nem bÁzott le saját cselekedeteire hagyatkozva akarta megoldani gondjait (1MÁz 16; 12:10â€“20; 20; Gal 4:22â€“25). TulajdonkÁppen azÁta lÁtezik a cselekedetek Általi megigazolÁs gondolata, amiÁta a bûn felÁtÁtte fejÁt a vilÁgon, Ás megtÁrt az ÁrvÁk szÁrvetsÁg (HÁs 6:7). IzrÁjel tÁrtÁnelme sorÁjn a tÁbbsÁg igyekezett â€žaz ő tulajdon igazsÁgukat... ÁrvÁ tÁrvÁny cselekedetei" Által (RÁm 9:30â€“10:4). A tÁrvÁny betûje szerint Áltek, Ás nem lÁlek szerint (2Kor 3:6). A tÁrtÁl akartak megigazolni (Gal 5:4), Ágy a tÁrvÁny Átka alatt, szolgasÁgban Áltek, nem szabadon (Gal 4:21â€“23). Ezzel lealacsonyÁ-ttÁk a SÁ-nai hegyÁi kÁrtÁtt szÁrvetsÁget.

A ZsidÁkhoz Árt levÁ az elsö, azaz a rÁcgi szÁrvetsÁget IzrÁjelnek a SÁ-naitÁl kezdödö tÁrtÁnelmÁre alkalmazza. rÁmutat e szÁrvetsÁg ideiglenes voltÁra. Bemutatja, hogy Isten a lÁvitai papsÁgot is ideiglenes szervezetnek szÁnta, jelkÁpes feladat vÁgzÁsÁre, addig, amÁg a valÁsÁg Krisztusban elÁrkezik (Zsid 9; 10). SajnÁlatos mÁdon sokan nem lÁttÁk meg, hogy a szertartÁsok Án magukban ÁrtÁkelenek (Zsid 10:1). Nem ismertÁk fel Krisztus igazi kÁldetÁsÁt azok, akik az â€žÁjrnÁk" rendszerÁhez ragaszkodtak akkor is, amikor az elökÁpet felvÁltotta a kÁp, az ÁjrnÁkot a vÁrtÁrt e kemÁny nyelvezet, hogy kiemelje az Áj, a SÁ-nainÁl kÁlÁnb szÁrvetsÁg magasabbrendûsÁgÁt.

A rÁcgi szÁrvetsÁget tehÁjt mind pozitÁ-v, mind negatÁ-v kifejezÁsekkel be lehet mutatni. NegatÁ-v megkÁzelÁ-tÁsbe utal, hogy a nÁp eltorzÁ-totta Isten ÁrvÁk szÁrvetsÁgÁt. A pozitÁ-v utalÁsokban az Isten Által elrendelt ideiglenes fÁldi szolgÁlatot jelÁli, aminek az volt a szerepe, hogy az emberisÁg bukÁsa Által teremtett szÁksÁghelyzetben lÁpjen hatÁlyba. LÁsd mÁg White: PÁjtriÁrkÁk Ás prÁfÁtÁk, 329â€“333. oldal; White, â€žOur Work", Review and Herald, 1902, 23., 8. oldal; White, â€žA Holy Purpose to Restore Jerusalem", Southern Watchman, 1904. március 1., 142. oldal; Hasel, Covenant in Blood (Mountain View, CA; Pacific Press, 1982); vÁ. Wallenkampf, Salvation Comes From the Lord (Washington, D. C.; Review and Herald, 1983), 84â€“90. oldal

12.

Á

VÃ¶. Hasel: Covenant in Blood